

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **S. D.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. x, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Plzeň, Veleslavínova 55/12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2014 č. j. OAM-135/ZA-ZA06-P07-2012, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokátky** JUDr. Anny Doležalové, MBA **se určuje částkou 6.800,- Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7.1.2014 č. j. OAM-135/ZA-ZA06-P07-2012 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní

ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce pro podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z jeho otce, který je v Nigérii dle jeho slov členem tajného náboženského spolku „Ogbenu“ a dle tvrzení žalobcovy matky mohl chtít žalobce v rámci rituálních obřadů tohoto spolku obětovat. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, stejně tak nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) téhož zákona, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jako jediný důvod svého odchodu z vlasti a zároveň i obavu i z návratu do Nigérie uváděl strach ze svého otce, který podle něj je členem tajného náboženského spolku a dle informací žadatelovy matky by jej mohl chtít v rámci rituálních obřadů obětovat na životě. Tyto tvrzené obavy žalovaný označil v odůvodnění svého rozhodnutí za zcela nepodložené, neoprávněné a naprosto nedůvodné ve smyslu azylového zákona. Dle výpovědi žalobce tento nemá naprosto žádné informace o údajném tajném náboženském spolku, stejně tak jako o problematice těchto spolků v Nigérii. Kromě toho žalovaný poukázal na zdroje informací o zemi původu žalobce, z nichž některé popisují státní systém Nigérie a strukturu jiných státních orgánů, na které se mohou jednotliví nigerijští občané obracet se žádostí o pomoc. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu ani pro udělení tzv. doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a citovaného zákona.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal v obecné a nekonkrétní poloze porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň i ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Na výzvu krajského soudu byla tato žaloba doplněna právní zástupkyní žalobce podáním ze dne 24.4.2015. V něm je žalovanému vytýkáno, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Jestliže žalobce v řízení tvrdil obavy z pronásledování ze strany tajného spolku „Ogbenu“, ke kterému příslušel i jeho otec, tak k těmto tvrzeným informacím si žalovaný neobstaral jedinou informaci o možné existenci výše uvedeného spolku, jeho činnosti apod. Přitom shromáždit o pochybnostech všechny dostupné důkazy, které věrohodnost odpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují je povinností správního orgánu jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005 č.j. 6Azs 235/2004-52. Dále žalobce poukázal na to, že použité informace o zemi jeho původu se nikterak nezabývají tím, zda je pomoc ze strany státních orgánů efektivní a do jaké míry je činnost policie v Nigérii negativně ovlivněna korupcí apod. Navíc se žalovaný nezabýval ani konkrétní situací žalobce, tedy především otázkou, zda policie v Nigérii je schopna a ochotna pomoci obětem náboženských sekt. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že mohl svoji situaci vyřešit vnitřním přesídlením s poukazem na zhoršenou bezpečnostní situaci v mnoha částech Nigérie, kdy není zřejmé ani to, zda

na jiném místě Nigérie by byl před členy sekty v bezpečí. Závěrem uvedeného podání se poukazuje na špatnou bezpečnostní situaci v Nigérii a v souvislosti s tím i na to, že žalovaný si o této bezpečnostní situaci opatřil informace dva roky staré.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11.4.2014 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z otce, který je v Nigérii dle jeho slov členem tajného náboženského spolku „Ogbenu“ a dle sdělení žalobcovy matky by mohl chtít žalobce obětovat v rámci rituálních obřadů tohoto spolku. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dále žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že podle evidence cizineckého informačního systému byl žalobci udělen dne 19.8.2008 přechodný pobyt na území České republiky za účelem sloučení s občanem EU, konkrétně manželkou O.S., nar. X. Tento pobyt byl žalobci zrušen z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání závažné trestné činnosti na území ČR ke dni 10.11.2011. V případě žalobce nenalezl žalovaný žádný zvláštního zřetele vhodný důvod podle ust. § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalovaný má také za to, že se vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem i ve smyslu ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž neshledal důvody pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2014 č. j. OAM-135/ZA-ZA06-P07-2012 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16.5.2012 uvedl, že svoji vlast opustil v dubnu 2015. Jeho otec se začal zúčastňovat sezení tajné společnosti, která pořádala obřadní rituály. Říkali si „Ogbenu“ a matka se obávala, že by se některý z jejich synů stal jednou z obětí, tj. byl by obětován touto společností. Matka je chtěla zachránit, a proto všechny děti poslala do jiných států. Sehnala peníze a zařídila žalobci studijní pobyt na Kypru. Ze stejného důvodu žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany. V České republice měl problémy a uvažoval, že by se vrátil zpět do Nigérie, avšak matka mu řekla, ať se nevrací, protože pokud to udělá, byl by obětován. V České republice byl ve vězení za obchod s bílým masem. Jeden občan ČR jej podvedl a on se zapletl do tohoto obchodu. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že Nigérii opustil, protože je

jeho život v ohrožení a o azyl žádá proto, že jej jeho otec chce použít jako oběť. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud dále zjistil, že dne 12.7.2012 byl s žalobcem proveden podrobný pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru soud zjistil, že žalobce opakoval stejné důvody své žádosti a dodal, že do České republiky přicestoval v roce 2008 letecky přímým letem z Kypru do Prahy. Cestoval s manželkou, kterou si vzal na Kypru v roce 2007. Jde o O.S., která se nyní jmenuje O. D. Právě kvůli manželce z Kypru odjel, protože je Češka a na Kypru byla jen jako turistka. Žalobce opakoval, že v roce 2002 opustil Nigérii kvůli tomu, že jeho otec byl členem nějaké společnosti, byli to pohané, kteří vždy někoho zabili a pili jeho krev. Otcova společnost se jmenovala „Ogbenu“, jde o společnost tajnou a žalobce neví, jaké mají aktivity. K dotazu, jaký postoj mají nigerijské státní orgány k podobným tajným náboženským spolkům, žalobce, odpověděl, že neví. Jeho matka byla v královském paláci, protože pokud má někdo problém, tak to řeší král. Bylo jí slíbeno, že během jednoho dvou let se král pokusí toto jednání zastavit a pak by se mohl žalobce vrátit. On sám se svoji situaci v Nigérii nijak nesnažil řešit, všechno dělala a zařizovala jeho matka. Neobraceli se na policii, protože ta by podle žalobce stejně nic neudělala. Jediné řešení bylo jít za náčelníkem do paláce. Jiné důvody k odchodu z Nigérie neměl. V rámci pohovoru žalobce dále uvedl, že do České republiky přijel v dubnu 2008 a měl povolený pobyt, protože zde měl českou manželku. K ukončení tohoto pobytu došlo v roce 2011, protože zde měl problém s českým občanem, byl trestán a nechce na to vzpomínat. S manželkou již nežije, ta jej opustila v roce 2011 a nyní je v Itálii. Podle žalobce jeho manželství nebylo rozvedeno. Kromě výše uvedené obavy z ohrožení života žalobce v Nigérii žádné problémy se státními orgány neměl. V České republice byl ve vězení, když byl 1.3.2011 zadržen a propuštěn 1.5.2012. Odsouzen byl jako komplic v případě J. Č., který obchodoval s dívkami.

Součástí správního spisu žalovaného jsou informace o zemi původu žalobce, a to z Infobanky ČTK – Země světa Nigérie, Souhrnná teritoriální situace Nigérie zpracována a aktualizovaná zastupitelským úřadem ČR v Abui ke dni 26.7.2013, informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Nigérie – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl z ledna 2013, zpráva Ministerstva zahraničí USA ze dne 20.5.2013 o svobodě vyznání v Nigérii za rok 2013, zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv za rok 2012 v Nigérii z 19.4.2013, zpráva Freedom House z ledna 2013 – Svoboda ve světě 2013 – Nigérie, informace Amnesty International ze dne 23.5.2013, Výroční zpráva Human Rights Watch 2013, informace MZV ze dne 6.8.2013 č.j. 109979/2013-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a informace MZV č.j. 116205/2012-LPTP ze dne 12.11.2012.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

První žalobní námitkou žalobce obsaženou v doplnění žaloby ze dne 24.4.2015 bylo to, že žalovaný při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci ve vztahu k § 12 a § 14 zákona o azylu a poukázal na větu druhou § 9 zákona o azylu, podle níž se rozumí původcem pronásledování nebo vážné újmy i soukromá osoba (v tomto směru jde o nesprávný odkaz, neboť ust. § 9 zákona o azylu pojednává o použití správního řádu v řízení o udělení mezinárodní ochrany). Žalobce měl zřejmě na mysli výše citovaná ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu a pod pojmem pronásledování mínil své obavy ze strany tajného spolku jménem „Ogbenu“, ke kterému patřil i jeho otec. Vytýkal žalovanému, že si k tvrzeným informacím vyžádal pouze informace o náboženské svobodě v Nigérii a nikoliv ani jedinou informaci o možné existenci výše uvedeného spolku a jeho činnosti. S touto žalobní námitkou krajský soud zásadně nesouhlasí, neboť jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu žalovaného, opatřil si pro své rozhodnutí maximum potřebných informací o zemi původu žalobce a z těchto zpráv skutečně nelze zjistit žádné informace o údajném tajném náboženském spolku, jehož členem měl být otec žalobce a který měl žalobce ohrožovat, stejně tak ani obecné informace o takových tajných spolecích v Nigérii. Nutno v tomto směru podotknout, že podle obsahu

protokolu o provedeném pohovoru s žalobcem, tento vycházel pouze ze sdělení své matky mající obavy o něj již od dětství. Nelze pominout také skutečnost, že žalobce se nezmínil ani o potížích, které by měl za svého života v Nigérii ze strany jeho otce, tyto potíže byly založeny jen na sdělení jeho matky. Žalobce podle svého vyjádření se za pobytu v zemi původu nikdy neobrátil o pomoc na státní orgány Nigérie a toliko v rámci pohovoru hovořil o tom, že jeho matka „šla za králem a ten jí slíbil vyřešit jeho problém v rámci jednoho až dvou let“. Ve shodě s odůvodněním žalovaného je i pro krajský soud zarážející, že se tak mělo stát v roce 2012, tedy více jak 15 let od okamžiku, kdy z těchto údajných obav žalobce opustil zemi původu a odešel do zahraničí na studium. Uvedená žalobní námitka je proto zcela nedůvodná a odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005 č.j. 6Azs 235/2004-57 je zcela nepatřičný.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že se žalovaný nezabýval jeho konkrétní situací a zejména otázkou, zda v Nigérii je schopna a ochotná pomoci obětem náboženských sekt policie. Podle žalobce se ani použité informace nijak nezabývají tím, zda tato pomoc ze strany státních orgánů je efektivní a do jaké míry je činnost nigerijské policie ovlivněna korupcí apod. I tento žalobní bod hodnotí krajský soud jako zcela nedůvodný, neboť odůvodnění žalovaného se otázkou možnosti nigerijských občanů obrátit na policii Nigérie podrobně zabývá za použití informací čerpaných ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2012 ze dne 19.4.2013 a Směrnice Ministerstva vnitra Velké Británie pro posuzování žádosti o azyl z ledna 2013 nazvané „Nigerijská policie (Nigerian Police Force-NPF)“. Na podrobné informace čerpané z těchto zpráv uvedené v odůvodnění rozhodnutí žalovaného krajský soud ve stručnosti odkazuje s tím, že možnost domáhat se ochrany u policejních orgánů v zemi původu žalobce skutečně existuje, včetně možnosti podávání stížností proti nezákonným postupům těchto orgánů. Nutno však opakovat, že ani krajský soud tvrzené obavy žalobce z pronásledování ze strany „Ogbenu“ a jeho otce nepovažuje za věrohodné a připomíná, že podle protokolu o pohovoru s žalobcem se žalobce na žádný státní orgán, tedy ani na policii se žádostí o pomoc neobrátil. Příklad žalobce je tedy zcela odlišný od věci řešené poukazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. Azs 74/2009-51 ze dne 9.2.2010. Pro nevěrohodnost důvodu pronásledování žalobce ze strany náboženské sekty nepovažuje krajský soud za důvodnou výtku žalobce týkající se jeho eventuálního přestěhování do jiné části Nigérie, jelikož není zřejmé, zda na tomto jiném místě by byl před členy sekty v bezpečí.

Závěrem podání žalobce ze dne 24.4.2015 žalobce vyjadřuje nesouhlas s argumentací žalovaného týkající se ust. § 14a zákona o azylu a nesouhlasí s hodnocením bezpečnostní situace na území Nigérie, tak jak je hodnotil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Ani tuto námitku krajský soud, pokud jde o udělení doplňkové ochrany, neshledal za důvodnou, neboť v řízení nebylo zjištěno, že by v případě vrácení žalobce do Nigérie byly důvodné obavy z toho, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, tak jak stanoví odst. 2 ust. § 14a zákona o azylu. To, že žalobce v uvedeném podání také poukázal obecně na „zhoršení bezpečnostní situace v Nigérii v poslední době“ není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany,

když navíc politický systém v zemi původu dává možnost se ochrany práv domáhat u státních orgánů. Nutno k tomu dodat, že špatná situace v oblasti dodržování lidských práv v Nigérii sama o sobě není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, nýbrž vždy nutno zkoumat na základě taxativního výběru podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů do sféry základních lidských práv a svobod žalobce přihlížející k důvodům, pro které zemi původu opustil a pro které v České republice požádal o mezinárodní ochranu.

Pokud žalobce vytýkal žalovanému v původní žalobě vadný procesní postup, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný při posuzování jeho žádosti postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech jeho práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Dle protokolu o provedených pohovorech žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění a jak vyplynulo z obsahu správního spisu žalovaného, žalovaný si opatřil dostatek potřebných podkladů pro své rozhodnutí včetně aktuálních zpráv o zemi původu žalobce (v této souvislosti je nutno připomenout, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno 7.1.2014 a žalovaný vycházel z dostupných informací předcházejícího roku). Z těchto zjištění učinil příslušné právní závěry a žalobcovy námitky ohledně údajného porušení správního řádu žalovaným byly rovněž zcela nedůvodné.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Ustanovené právní zástupkyni žalobce byla přiznána odměna v celkové výši 6.800,-Kč představující dva úkony právní pomoci po 3.100,- Kč a dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25. září 2015

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**